

Sygn. akt IV KK 318/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **R. G. (G.)**

skazanego z art. 162 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 25 sierpnia 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt II Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J.

z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt II Ka [...], zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt II K [...], wniósł obrońca skazanego. Zarzucił w niej:

1. rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 49 § 1 k.p.k. przez niesłuszne uznanie, że S. P. jest pokrzywdzonym w zdarzeniu objętym aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, mimo że czyn zarzucony

oskarżonemu jest przestępstwem formalnym (bezsukutowym), a śmierć S. P. nie pozostaje w związku z czynem zarzucanym oskarżonemu; naruszenie art. 50 k.p.k. przez dopuszczenie J. P., ojca S. P. do udziału w sprawie jako oskarżyciela posiłkowego, mimo że jego syn mógłby być uznany za winnego przedmiotowego zdarzenia; naruszenie art. 52 § 1 k.p.k. i art. 53 k.p.k. przez niesłuszne uznanie, że J. P., ojciec S. P. jako jego następca może występować w niniejszej sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego, mimo że jego dobro nie zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez czyn z art. 162 § 1 k.k. zarzucany oskarżonemu R. G., naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. przez brak należytego rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego, a w szczególności przez brak ustosunkowania się do judykatów podniesionych w uzasadnieniu apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu pierwszej instancji, że ani S. P., ani jego ojciec J. P. nie mogą być pokrzywdzonymi, ani tym bardziej J. P. nie może występować jako oskarżyciel posiłkowy w niniejszej sprawie;

2. „z ostrożności procesowej” zarzut rażącej niewspółmierności kary przez uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i umorzenie postępowania na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., ewentualnie z „ostrożności procesowej” o uchylenie pkt I wyroku Sądu drugiej instancji i zawieszenie oskarżonemu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego.

W odpowiedzi na tę kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 49 § 1 k.p.k. pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez

przestępstwo. W orzecznictwie na tle tego unormowania przyjęto zasadnie, że pojęcie pokrzywdzonego relatywizuje się jedynie do zespołu znamion przestępstwa będącego przedmiotem postępowania (zob. uchwała SN z dnia 15 września 1999 r., I KZP 26/99).

W rozpatrywanej sprawie przypisane R. G. przestępstwo polegało na tym, że kierując samochodem osobowym, po uprzednim potrąceniu pieszych, a to m.in. S. P., nie zatrzymał się i oddalił z miejsca zdarzenia, nie udzielając pokrzywdzonym pomocy, co zakwalifikowano z art. 162 § 1 k.k. W kontekście uwag kasacji stwierdzić trzeba, że postępowanie w sprawie dotyczyło więc przestępstwa nieudzielenia pomocy, a nie przestępstwa spowodowania wypadku drogowego, co do którego postępowanie zostało wcześniej prawomocnie zakończone. Nie ma więc znaczenia czyje zachowanie stanowiło bezpośrednią przyczynę zdarzenia drogowego.

Przedmiotem ochrony przestępstwa z art. 162 § 1 k.k. są zaś życie i zdrowie człowieka znajdującego się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Natomiast przedmiotem czynności wykonawczej jest człowiek znajdujący się we wskazanym wyżej położeniu. Przypisane skazanemu zaniechanie (nieudzielenie pomocy) stanowiło bezpośrednie zagrożenie dla dobra prawnego konkretnej osoby – S. P.. W efekcie nie może budzić wątpliwości, że był on pokrzywdzonym w sprawie. Wynika to również z opisu czynu przypisanego skazanemu. W tej sytuacji J. P. - ojciec pokrzywdzonego (a więc osoba najbliższa w rozumieniu art. 115 § 11 k.k.) mógł wykonywać przysługujące pokrzywdzonemu prawa (art. 52 § 1 k.p.k.). Takie stanowisko zaprezentował już Sąd odwoławczy, ustosunkowując się do zarzutów apelacji obrońcy w tym zakresie. W tych okolicznościach zarzut pierwszy kasacji musi zostać uznany za oczywiście bezzasadny.

Natomiast zarzut drugi przedmiotowej skargi jest wręcz niedopuszczalny. Stosownie bowiem do art. 523 § 1 *in fine* k.p.k. kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary, a do tego sprowadza się właśnie analizowany zarzut.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono, jak w postanowieniu.

